

som fremmer Fred og Fordragelighed mellem Klasserne. Jeg vil gerne sige til mine Standsfæller ogsaa her i Tinget, at vi Landmænd ikke skal godkende den Opfattelse, som kom frem i de Udtalelser: som det ærede Medlem fremsatte; at man i Stedet for at paatale de Mishandlinger, som vi alle ved har fundet Sted fra forskellige af vore Standsfællers Side overfor fattige Tjenestedrenge, skal falde over den Presse, som har haft Kraft og Villie til at paatale disse Misbrug. Jeg vil for mit Vedkommende ikke være med til at gaa den Vej.

Carlsen-Skiødt: Naar denne Rigsdagssamling begyndte med den festlige Aabningshøjtidelighed, som bl. a. gav sig Udslag i, at Kongen ved denne Lejlighed ønskede at samles med Rigsdagens Medlemmer, hang det sammen med, at noget usædvanligt er sket i det forløbne Aar, nemlig at et Stykke gammelt dansk Land, en Del af det tidligere tabte Sønderjylland, er kommet tilbage til Moderlandet efter at have været i Fjendevold i 56 Aar. Men trods Glæden herover og trods alle Fester i Sommerens Løb har der stadig været og er der fremdeles en Streng, som ikke har kunnet klinge, og det har sin Grund i, at Tanken atter og atter vender tilbage til de mange Tusind Brødre og Landsmænd i 2den Zone, som ikke kom med hjem, men maatte lades tilbage bag den nye Grænse med deres Ønsker. Spørgsmaalet er saaledes ikke løst til Bunds, der er endnu et uløst sønderjydsk Spørgsmaal tilbage.

Naar det ærede Medlem Hr. Moltesen udtalte, at Grænsen hviler paa Selvbestedelsesretten, saa vil jeg dertil sige, at for de 30 000 Landsmænd i 2den Zone gjaldt ikke Selvbestedelsesretten, de begærede at komme hjem til Danmark, men maatte forblive under det tyske Herredømme. Og hvad der ikke gør Kaarene lettere for dem nu bagefter, er den Følelse, der stadig kommer frem hos dem — om med Rette eller Urette, derom kan der disputeres —, at den daværende danske Regering ikke har gjort for dem, hvad der kunde gøres. Det ærede Medlem Hr. Hauge mener, at Grænsen er endelig. Hvorvidt det passer, er et Spørgsmaal, som de kommende Tider vil afgøre. Efter Fredsslutningen i 1864, og vel især efter, at Pragerfredens § 5 var slettet i 1878, var der mange, som opgav Haabet og betragtede Grænsen ved Koneaen som endelig. Men fordi den var bygget paa Uretfærdighed, kunde den ikke være endelig.

Der er her i Salen talt stærke Ord om

tysk Kultur, og jeg skal være den sidste til at underkende det tyske Folks Dygtighed; men det forekommer mig, at den lovpriste tyske Kultur i høj Grad har været kædet sammen med den pansrede Næve. Det har Sønderjylland og Polen faaet at føle, og det samme har kendetegnet det tyske Kultiveringsarbejde i Kolonierne i Afrika; jeg skal i denne Forbindelse blot nævne Dr. Peters. Jeg glæder mig over — men undrer mig ikke over —, at vore Landsmænd saavel i 1ste som i 2den Zone har været uimodtagelige for denne Kultur. Nu er Tysklands Magt brudt; men Sindelaget synes ikke at være forandret. Derfor har vore Landsmænd Syd for den nye Grænse Krav paa al den Hjælp, vi kan yde dem herhjemme fra, ogsaa i pekuniær Henseende. Det er mit Haab, at Regering og Rigsdag vil imødekomme deres Ønsker og yde dem saa rigelig Hjælp, som det er muligt, for at de, som bliver tilbage i 2den Zone, kan faa at føle, at de ikke er glemte af os herhjemme i det gamle Danmark.

Dernæst vil jeg gerne omtale et Par lokale Forhold paa Fyn. Jeg vil da først henvende mig til den højtærede Trafikminister og henlede hans Opmærksomhed paa, at Toggangen mellem Nyborg og Strib trænger til at forbedres med Lokaltog. Forholdet er i Øjeblikket det, at der i Eftermiddagstimerne fra Klokken 1 til 6 Øst fra, i omvendt Retning fra Kl. 3½ til 9, ikke gaar noget lokalt personførende Tog. Dette er en stor Ulempe for Befolkningen, og der er Ønsker fremme om, at de to Tog, som i de nævnte Tidsrum udsendes som Godstog, maa blive gjort til personførende Tog, saaledes som de var før Krigen. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil kunne imødekomme disse Ønsker. Der er indført Forbedringer paa andre Baner, og det forekommer mig, at der er tilstrækkelig Trang til saadanne Forbedringer paa Statsbanen mellem Nyborg og Strib.

Det er af det ærede Medlem Hr. Fibiger nævnt, at Tilgangen til det fynske Statsseminarium i Skaarup er meget ringe. Jeg kan bekræfte, at det er Tilfældet og har været saaledes i de senere Aar. Det tidligere landskendte og velbesøgte Seminarium søges nu kun af meget faa Elever, et enkelt Aar har Tilgangen, saa vidt jeg husker, været helt nede paa 6. For at bøde paa dette Forhold har den tidligere Undervisningsminister givet ogsaa kvindelige Elever Adgang til Seminariet, men uden at det i Virkeligheden har hjulpet paa Forholdet. Da Tilgangen til andre Seminarier